

podle usnesení ze dne 17. února 1927 přerušeno podle § 191 c. ř. s., a stalo se tak usnesením soudu, nikoliv vůli stran. Řízení bylo ovšem k návrhu strany žalující ze dne 24. října 1931 obnoveno, avšak mohlo být kdykoliv znovu zahájeno i z úřadu, nezávisle na vůli stran. Ano tedy přerušení řízení jest nezávislé na vůli stran, nelze mu přikládati ten účinek, že přerušení znamená, že není řádně pokračováno ve sporu. Naopak jest i přerušené řízení pokládati za řádné pokračování v rozepři, právě vzhledem k tomu, že kdykoliv lze v přerušeném řízení pokračovati. Když tomu tak, jest za to míti, že bylo v souzeném případě řádně ve sporu pokračováno a že nedošlo k promlčení žalobního nároku.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil odvolacímu soudu, by doplňně řízení o odvolání znovu rozhodl.

Důvody:

Podle § 192 první odstavec c. ř. s. může senát k návrhu nebo z úřadu opět zrušiti nařízení, která vydal, by jednání nebo řízení bylo odděleno, spojeno nebo přerušeno. Může tedy i strana působiti k tomu, by v řízení bylo pokračováno, a nelze proto souhlasiti s odvolacím soudem, že i za přerušného řízení se za všech okolností řádně ve sporu pokračuje. V té příčině vyslovil a blíže odůvodnil nejvyšší soud již v rozhodnutí uveřejněném ve sb. n. s. pod čís. 9046, že v otázce, zda přes klid řízení bylo řádně ve sporu pokračováno po rozumu § 1497 obč. zák. jest třeba zjištit, za jakých okolností, na jakou dobu a k jakému účelu byl klid ujednán, a dále v rozhodnutí uveřejněném ve sb. n. s. pod čís. 9396, že otázku, zda bylo ve smyslu § 1497 obč. zák. ve sporu řádně pokračováno, lze řešiti jen případ od případu, hledíc k tomu, zda žalobce jevil trvalý nezájem o náležitý postup sporného řízení, o čemž by v souzeném případě nemohlo býti řeči, kdyby bylo pravdou, co žalobce v té příčině přednesl v první stolici, že totiž po skončení trestního řízení bylo napřed pokračováno v souvisejícím sporu s jinou pojišťovnou, by pak podle jeho výsledku bylo pokračováno v tomto sporu, a že návrh na pokračování v tomto sporu byl učiněn po skončení sporu s onou pojišťovnou. Napadené rozhodnutí jest tudíž předčasné.

Čís. 11938.

Vady, jež se objevily teprve po šesti měsících po odevzdání, nemohou býti při koupi podle obchodního zákona vůbec uplatňovány, ani námitkou, a to ani tehdy, nemá-li kupitel vinu na opožděném objevení vad.

(Rozh. ze dne 29. září 1932, Rv I 1014/31.)

Proti žalobě žalující firmy proti žalované firmě o zaplacení kupní ceny namítla žalovaná, že zboží mělo vady. Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic. Nejvyšší soud uvedl v otázce, o niž tu jde, v

d ů v o d e c h:

Výtka nesprávného právního posouzení věci jest nedůvodna, neboť je nesporno a předpokládá to i dovolání, že se vady objevily teprve po šesti měsících po odevzdání, a takové vady nemohou podle výslovného ustanovení čl. 349 první odstavec obch. zák. zde v úvahu přicházejícího (čl. 277 obch. zák.) kupitelem vůbec býti uplatňovány (tak také Staub-Pisko Handelsgesetzbuch, Vídeň 1910, druhý sv., str. 323, § 7), tedy ani námitkou, a to ani v případě, že kupitel na opožděném objevení vady nemá viny.

Čís. 11939.

Zákon ze dne 17. prosince 1919, čís. 16 Sb. z. a n. na rok 1920, se nevztahuje, vyjmouc předpis § 24 na obce statutární.

Služební řád pro dělníky a zřízence pražské obce ze dne 28. května 1920, čís. 5380 os. nevztahuje se na kostelníka, třebaž byl jmenován městskou radou v zastoupení pražské obce jakožto patrona pražských farních kostelů.

(Rozh. ze dne 29. září 1932, Rv I 295/32.)

Podle dekretu rady hlavního města Prahy ze dne 1. září 1909 městská rada v zastoupení Pražské obce jako patrona Pražského městského záduší ustanovila žalobce ve schůzi dne 27. srpna 1909 druhým kostelníkem při farním kostele Nejsvětější Trojice na 14denní obapolnou výpověď a městskému zádušnímu úřadu uložila, by žalobci požitky II. kostelníka úhrnem 27 K 56 h ročně — kromě naturálního bytu v zádušním domě — obvyklým způsobem při pokladně zádušní dal vypláceti, dekretem ze dne 13. září 1912 bylo pak žalobci městskou radou propůjčeno místo I. kostelníka při téžže chrámu s ročními požitky mimo naturální byt 537 K 99 h v proších lhůtách splatnými, na obapolnou čtrnáctidenní výpověď. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na obci hlavního města Prahy, by bylo uznáno právem, že žalovaná jest povinna ustanoviti žalobce definitivním svým zaměstnancem s platností od 1. června 1920, upravit i vypláceti mu podle tohoto ustanovení služební plat, a do služební doby mu započítati dobu od 1. září 1909 až do dne podání žaloby, t. j. do 29. prosince 1930. Procesní soud první stolice žalobu zamítl. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Žalobce se domáhá touto žalobou soudního výroku, že žalovaná obec jest povinna ustanoviti ho svým definitivním zaměstnancem (správně obecním zřízencem) a vypláceti mu podle toho služební plat. Nejde tedy jen o to, jak míní dovolatel a jak uvedly i oba nižší soudy, zda jest žalobce vůbec ve služebním poměru k žalované obci, nýbrž jádrem sporu